

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hűmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

REÁD VÁR.

Egyforma címmel festett egy festő két különböző képet. Barát-ságos tájat ábrázolt az egyik, hullámzó búzatáblákkal a háttérben. Az előtérben pedig magas fatönköt lát a szemlélő, amelynek üregében egy pók szövögette hálóját. Most kitartóan les áldozatára. Mit sem sejtő szúnyogok, apró rovarok kerülnek így karmai közé, amelyek vérért kiszívja. „Vár!” Ez volt az aláírás.

Van egy sötét hatalom ezen a földön, amely alattomosan figyel életünket. Ránktör, amikor legkevésbé gondolnánk s legyőz bennünket. Jaj nekünk, ha szívünk ajtaján rést hagyunk, ha házunk ajtaját nyitva találja. „Vár!” Reánk vár!

Ezt tapasztalta meg Kain is az emberiség történetének kezdetén. Bensejében lakozott a gonosz. Sokáig észrevétlenül, nem sejtette a veszélyt. Kain nem gondolt arra, hogy megalázkodjék és vigyázzon s egyszerre ott feküdt legyőzötten a küzdőtéren. Testvérgyilkossá lett. Az ördög várt — és nem hiába. — Ismered? „Vár!” Ott van az ajtó előtt, reád van vágyódása, egy őrizetlen pillanat és belopózik, urrá lesz fölötted. És mégis van lehetőség megelőzni a bajt, különben nem mondaná Isten: „Uralkodjál rajta!” Vigyázz, ha az ajtó előtt van, zárd be az ajtót. Nem szabad kijönnöd az Istennel való közösségből. „Aki Őbenne marad, az nem vétkezik.”

„Vár!” Ezt írta a festő a másik kép alá is. Kristálytisztá forrást ábrázol ez a kép. Kimeríthetetlenül, feltartóztathatatlanul tör fel a föld mélyéből s adja naponkint magát. Megtermékenyíti a földet, meztőt, nem szárítja ki a nap heve sem. Medrében összegyűl a víz, patakává, majd folyóvá mélyül. Egyre jobban dagad s nem fukarkodik áldásai-
val. Krisztus e szomjuzó világ üdítő forrása. Ez a forrás az örökkévalóságból tör elő s ömlik gazdagon erre a földre. Tanítványai szívéből ujjongva tört fel az öröm: „Az Ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemért.” És ma, évszázadok mulva is árad e folyam. Jézus Krisztus vár reád. Engedd, hogy megáldjon téged.

Két hatalom vár reád naponkint: a bűn — s a kegyelem. Melyiknek adod át magad?

Testünk lerombolása.*

Test alatt a bűneset utáni, illetve a Krisztus Lelke nélküli fizikai test és ezen test életmegnyilvánulása értendő.

Az első előadásban előttünk állt az ember mint a Terepítő remekműve. Akár az emberi test konstrukcióját, akár az ember rendeltetését nézzük, mindenképen e vallomásra kényszerülünk: nagy vagy Te, Isten!

Isten ezen remekművét Isten ellen-sége, a Sátán, kikezdte. Kikezdte azért, hogy megrendítette az embernek Isten iránti bizalmát: csakugyan mondta Isten? Csakugyan így mondta? Nem értetted félre? S kikezdte azért, hogy nagyravágyást szított benne: nem igaz, amit Isten mondott; nem fogsz meghalni, hanem olyan leszel, mint maga az Isten. A Sátán kísértéséhez hozzájárult az ember kívánsága mint a kísértés szavának az ember szívében kelt visszhangja. S az ember engedett a Sátánnak, helyt adott szívében a kísértés szavának — megtehetette szabad akaratánál fogva — s így lett a bűn: Isten akaratának; törvényének megszegése, Istennel szembe fordulás, Istentől eltávolodás s eltávolozás a szívben s az életben. S mindig így lesz a bűn: egybekapcsolódik a kívülről és a belülről jövő kísértés. A bűn formái ezerfélék, de a lényege mindig ugyanaz. A bűneset lerombolta Isten remekművét, s azóta minden egyes bűn még szomorúbb és fájdalmasabb romhalmazzá teszi azt. Amit Isten csodálatosan megkonstruált, azt a bűn destruálta.

Micsoda ez a destruált emberi test és élet az Ige fényében?

1. — Mindenekelőtt érzéki test, I. kor. 15:44. Ez az érzéki, pszichikai test az a test, amely önmagára támaszkodik, önmagából él, abból, amit egy-

szer Istentől nyert; kikapcsolja esetről esetre, pillanatról pillanatra az örökké teremtő Istent; nem veszi többé igénybe Isten teremtő erejét; nem áll élő összeköttetésben Istennel. Hasonlít olyan emberhez, aki lefüggönyözött szoba sötétségében vegetál, elzárva önmagát a beáramló nap áldásai elől. Ilyenné tette az ember életét a bűn s teszi mindinkább azzá. A miénk nem ilyen-e: önmagunkra támaszkodó, saját erőnkől élő, Isten Lelkével kikapcsoló élet?

2. — A bűnnek a teste, róm. 6:6; 8:3. — A testben benne van a bűn akarata. Es benne van a bűn törvénye. A test és élete a bűn törvényének az uralma alatt áll. S az a borzasztó, hogy az ember önmaga erejéből nem tud előle menekülni, tőle szabadulni, mert benne van, s mindenhova vele megy. (v. ö. róm. 7.) — A mi életünk nem a bűn élete-e? Nem a bűn törvénye-e a mi zsarnokunk?

3. — »Holt« test, róm. 8:10. — Holt negatív értelemben: a test és vér nem tudja megcselekedni Isten akaratát (róm. 8:6—8); és nem mehet be s nem vihet be Isten országába, sőt egyenesen kizár Isten országából. (Mt. 16:17, gal. 1:16, 5:21). A holt test szeme elhomályosult, vak: nem látja Isten csodáit, vezetését, ítéleteit; nem azokat, melyeket Isten nem akar megláttatni, hanem amelyeket nyilvánvalókká tett, hogy megláthassuk. Hasonlít ahhoz a fiúhoz, aki nem látja az édesatyját, aki nap-nap után ott áll a kapuban és hazavárja szeretett fiát, de nem azért nem látja édesatyját, mert ez nem áll ott, hanem mert nem tér haza, nem közeledik oda, ahol az édesatyja vár reá. Szeme nem látja a hazavilágító mécsesét, de nem azért, mert ez a mécses nem világít haza, hanem mert szeme a földi rög-höz tapad, s nem odanéz, ahonnan jön a világosság. Füle süket, mert nem hallja Isten szavát, mikor figyelmeztet, parancsol, hívogat, biztat, reménységet akar a szívbe csepegtetni.

*Kivonat a Féléb f. évi június hó 19. napján a tagok részére tartott konferencián elhangzott előadásból.

Ajka néma, mikor beszélnie kellene Isten csodálatos dolgairól. *Keze béna*, mikor fel kellene emelnie, hogy éjjelnappal könnyörögjön az Úrhoz, vagy mikor egy nyomorúlt, bűnös embernek karjai alá kellene nyúlania, hogy azt Isten felé vezesse. És mindez azért van, mert *szíve érzéketlen Isten szeretetét iránt*, mely pedig szüntelenül körülveszi és bele akar áradni a szívébe. Az ilyen élet holt élet. — De holt pozitív értelemben is: akámit tesz is, Isten ellen van az, s ezért bűn (gal. 5:19-21); mindaddig, míg az életében be nem következik az, amiről a következő előadás fog szólni. — A mi testünk, s életünk nem holt-e? Isten törvénye szerint járunk-e? Nézzünk-e a világosság felé? Repeső szívvel hazamegyünk-e? Vagy nem az elkenkedőt tesszük-e?

4. — *A halálnak a teste*, róm. 7:24. — Szenvedés, könnyhullatás, elmúlás, koporsó, sírhant — mindez hozzákapcsolódik a testhez. *Meghal*. Ez a bűn elkerülhetetlen következménye. — De más értelemben is a halál teste: »*élő-halott*«. Hívó szülők négy fia gonosz útra tért. Egy napon átkozódva berohantak egy templomba, s megzavarták az istentiszteletet. Idők múltán ez a négy fiú ott ült egy tébolyda cellájában, kettő-kettő szemben egymással, lélek nélkül egymásra meredve, csak közben-közben énekelve azt a zsoltárt, melyet abban a templomban énekeltek a hívek, mikor átkozódva berohantak oda. Ezek a fiúk élő-halottak voltak. — *És halál teste a kárhozat értelmében*. — A mi testünk, s életünk nem a halál teste-e? S melyik értelemben?

Ez a test, s testi élet nyomorúlt, róm. 7:24. Nyomorúlttá teszi az érzéki, bűnös, holt, elmúló, s kárhozatraméltó volta. Nem csoda, hogy az ember kikívánkozik ebből a nyomorúságból. »Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?«

De ezen nyomorúlt, destruált testünkkel, s életünkkel szemben köteles-

ségeink is vannak: ne engedjük érvényesülni a benne lakozó bűn törvényét, öldököljük meg ezt a testet (róm. 6:12; 8:12-13). És adjuk azt oda, mint istentiszteleti áldozatot az élő Istennek (róm. 12:1; 6:13); álljon az Isten Lelkének vezetése alatt Isten szolgálataiban.

E nyomorúlt, destruált emberi testnek s életnek is ígéret adatott, s reménysége van: lehet Isten temploma (1. kor. 6:19); és fel fog támadni, amikor is megdicsőülhet (filip. 3:21). Es mindennekefelett maga Jézus Krisztus a reménysége, az a Jézus Krisztus, aki nyomorúságos testben élt, meghalt, feltámadt, s most dicsőséges testben él.

S e nyomorúlt, lerombolt test és élet is Isten kezében van. Jézus a Kereszten Isten kezébe tette le önmagát, Isten kezébe tett le engemet és tégedet. Es ezért tudhatjuk, hogy úgy, ahogyan vagyunk, s amilyenek vagyunk, Isten kezében vagyunk...

Zulauf Henrik.

Az atyai ház.

Óh, tedd kezed az én fáradt szívemre,
Elfáradt bűnbe, bajba, gyöttelembé,
Rád várok én!
Hadd hagyjam el a föld zaját,
Bocsáss be hát!

Most büszke szívem, im, Tenéked adva,
Elhalt a dal, s a húr is elszakadva,
Rád várok én!
Uram, karod hadd fonjon át,
Bocsáss be hát!

Óh, mily öröm, kegyelmed árja hordoz,
Atyám házába hívsz engem magadhoz,
Rád várok én!
Óh, nyisd az otthon ajtaját,
Bocsáss be hát!

E. Lohmann

Ford.: Vargha Gyuláné.

A tigris.

Jánosnak hívták. Heves, indulatos természete miatt messze elkerülték az emberek. Gúnyosan csak tigrisnek nevezték, felesége azonban türelmes volt, hiszen épen nyomorúságos, nehéz házasságlelete által jutott el az igazság megismerésére, ismerte meg Megváltóját. A háza, otthona valóban pokol volt. Férje izgága, ingerült, hirtelenharagú ember, ő pedig könnyen megsértődő, érzékeny természetű volt. Mind a két fél sokat szenvedett. A ház visszhangzott a veszekedéstől, szitkozódástól, fazekak és poharak röpködtek ilyenkor a levegőben. Az asszony sem tudta mindezt némán elszünetelni. Az ütésektől kékfoltos sebekkel kuporodott össze a sarokban, vagy pedig menekült a szomszédokhoz. Valóban, a Sátán és a bűn rabjai voltak.

»János felesége megtért — gúnyolódtak a cimborák a vendéglőben, s ingerelték az amúgy is izgatott Jánost.

»Ennek a bolondságnak hamarosan vége lesz! — kiáltotta vadul János. Hazament, s otthon átokkal, szitkokkal halmozta el feleségét, de az csendes és nyugodt maradt.

A barátok gúnyolódása azonban nem szűnt meg. S az asszony sem szűnt meg imáival keresni Istent, s könyörögni férjéért. Egy napon az asszony a bibliaóráról, a férje pedig a vendéglőből egyszerre értek haza. »Minden csontját összetöröm!« — hangoztatta előzőleg ivás közben János. Csakugyan megverte az asszonyt. »Ha ismét elszaladsz az imádkozókhoz, agyonütlek.« — Kiáltotta végül.

Elérkezett a következő bibliaóra. A szegény, megkínzott ass-

zonynak nem volt otthon maradása. Lelke vigaszt és segítséget keresett. A férfi nagy haragra gerjedt. Törrel a zsebében utána oson, s eltökélt szándéka volt, hogy feleségét leszúrja.

Most ott állott Isten háza előtt. Egyszerre megérintette jéghideg, megkeményedett szívét Isten igéje. Odabent imádkoztak. Felesége hangját is hallotta, érte imádkoztak. A jégkéreg lassan, lassan engedett. Az ördög-sugallta sötét, gyilkos szándék, teljesen eltűnt szívéből, s helyét önvád foglalta el. Együtt mentek haza a templomból. »Asszony, megbocsátasz-e nekem?« »Már megbocsátottam. Jőjj az Ur Jézushoz terheddel.« A csoda megtörtént. Jánosból, a »tigrisből« Isten megváltott gyermeke lett. Sok ideig tartott még, amíg János minden vétkét le tudta tenni az Ur előtt. Felesége hűséges őrangyalként állott mellette, s boldogan vallották együtt: »Megszabadított bennünket a sötétség hatalmától és átváltott az Ó szerelmes Fiának országába.«

Isten komolyan veszi.

Soha ne gondoljuk azt, hogy valamilyen elkövetett bűnünk csak ránk és Istenre tartozik. Minden bűn magvetés, amellyel mások földjén kárt ejtünk. Ha nem veszem komolyan azt, hogy bűneim felfedessenek, úgy nemcsak magamat fosztom meg az áldástól, hanem más lelket is feltartóztatok az üdvösség útján. Amaz utolsó napon fog meglátszani, hogy Isten hányszor akart bennünket is áldásként felhasználni, de mi vonatunk. A mi bűnünk nagyobb, mert akinek adatik, attól kívánnak is. Ha elzárjuk magunkat a forrás előtt, Isten munkája feltartóztat-

tik nemcsak a mi, hanem mások életében is. Vigyázzunk, hogyan élünk, Isten komolyan veszi.

Nem hitetlen, hanem tudatlan.

Az úgynevezett hitetlenek nagy részére jobban illenek ez a jelző: tudatlan. A vasúton egy tanár utazott. A szembenlévő szakaszbán egy hölgy ült. Beszédbe elegyedtek, s hamarosan a válásra és hitéletre terelődött a szó. »Bocsásson meg uram« — szólott a hölgy kissé élesen, »én más véleményen vagyok, én ugyanis hitetlen vagyok.« »Nem akarok terhére lenni« — felelte a tanár — »de engedjen meg mégis egy kérdést. Hogy lehet az, hogy keresztyén nevelés dacára hitlenné lett? Mint művelt uriaszony bizonyára olvashatott a keresztyén hitről.« Néhány könyvet nevezett meg, amely tudományos alapon foglalkozott a hittel. »Ismeri?« A felelet gyorsan hangzott: »Nem, ilyen könyveket nem ismerik.« »S a Káté, melyet fiatalkorában tanult, bizonyára későbbi életében is kezébe került.« »Hová gondol uram! Nem foglalkozom ilyen dolgokkal!« »Bocsásson meg, asszonyom, így ne azt mondja, hogy hitetlen, hanem azt mondja, hogy tudatlan.« Milyen sokan vannak, akiknek szintén ezt kellene mondaniok.

Néhány szó a kételkedőkhöz.

Egy bási lelkész írásai között olvassuk a következőket: »Nem szabad ölbetett kezekkel ülnünk és várni arra, amíg Isten hitet ad szívünkbe. Isten a mi akaratumk szerint cselekszik velünk. Ő keres téged, de megtalálni csak akkor fog, ha te is keresed a Vele való kapcsolatot. Váltságos idők, a kísértések napjai

különösen alkalmasak arra, hogy nyilvánvalóvá váljék az, amit szívünk mélyén rejtegetünk. Napjainkban sokan vannak olyan kételkedők, hitetlenek, akik jól érzik magukat ebben, s nem szenvedhetik, hogy valaki az igazságra vezessen el őket. Az ember megnyithatja szívét Isten szava előtt, de be is zárhatja. Isten szavát lehet elkerülni, s lehet keresni. Lehet keserűen Isten ellen lázadni és leírni minden nehéz kérdést Isten színe előtt letenni. Isten az őszinte keresőknek mennyei világosságot ad. De épen ezért fontos, hogy lásd be bűnödét és háttározz.

Mit tesz hinni?

A hit szent számtani művelet. Sok fáradtság között kell a hit iskolájába járónak megtanulnia a következő négy műveletet:

Először is összeadni. Minden nyomorúság és baj mellé hozzászámítani a Mindenható Istent. Szép összeget nyerünk így, amely megnyugtatja szívünket.

A másik főművelet a hit iskolájában a kivonás. A bánatot, keserűséget ki kell vonnunk a holnapi naphól, mert »elég minden napnak a maga baja.« Ma kell kitartanunk, ma kell hűségeseeknek lennünk.

Ha a keresztyénnek öt kenyere és két hala van, meg kell szoroznia imádságos hittel, Isten áldásával, s az eredmény: »mindnyájan megelégedének.«

Végül a hívőnek osztania is kell. Nevezetesen bajt, nehézséget el kell osztania ezzel: »egy a szükségös dolog«. Így minden, ami fáj, megkevesbül, s az eredmény szent bizonyosság lesz: »azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.«

KÜLMISSZIÓ

Celebes szigetéről.

Amikor künt a misszióban a misszionárius megérkezik, az első legnagyobb ellensége a pogány pap és varázsló. Ez természetes. A pap a misszionáriusban ellenséget lát, aki el akarja venni kenyerét, belekontárkodik a dolgába, s a nép szívét megnyeri. A pap eddig elért sikere, befolyása, tekintélye vesztett jelentőségéből. És ezek az aggodalmak elegendők ahhoz, hogy a misszionáriust, mint az ő világába erőszakosan betolakodót tekintse, esküdt ellenségének tartsa. Emberileg nagyon érthető, hogy senki sem veszi szívesen azt, hogy előnyös állásától megfoszták és háttérbe szorítják. A pogány pap el is követ mindent, hogy a keresztyén igehirdetőknél útját vágja, az emberek szívében bizalmatlanságot keltsen fel. Mégis eljön az idő, hogy az embereknek és a papnak be kell látniuk, hogy a misszionárius munkája más. Dolgozik, segít az embereken anélkül, hogy tőlük hállát és jutalmat várna, ellentétben a maga hasznát kereső pogány pappal. Sokkal veszedelmesebb már az olyan ellenségeskedés, amely nem a külső kenyérkérdésből, hanem belső meggyőződésből fakad.

Közép Celebes szigete benszülöttéit a mágusok teljes mértékben uralják és állandó rettegésben tartják. Ezekről a szellemektől óvni és képzelte hatalmukat megtörni, az a pogány pap feladata. A legegyszerűbb benszülött is éles látással rendelkezik. Engedelmeskedik a papnak, de csak addig, míg eredményt lát. Ugyanis a pap nemcsak hidként szerepel az emberek és Isten között, hanem

együttal orvos is. Honnan veszi ezt a tudományt? Ha megnézzük közelebbről őket, azt látjuk, hogy népük legjobbjai, legokosabbjaiból kerülnek ki. Ismerik törzsük minden tagját. Gyógykezelésük mágikus, a gyógymód, amelyet használnak, a következő: Az éj beálltával az egyik házikóból gongütés és dobpergés hallatszik. Egy zsúfolásig megtelt helyiségnek a padlóján fekszenek a betegek. A dobpergés mellett fehér rongydarabbal a kezében táncol a pap és értelmetlenül szavakat mormol. Most egy szellem hatalmába került, amelynek emberi eszközévé lett. A tánc után a rongyba láthatatlan valamit csavar és visszatér a várakozó betegekhez. Most a kendőbe csavart életerőt a betegre önti, a beteg testrésztét dörzsöli be vele, majd ismét táncol és visszatér egy másik beteghez. Ezúttal üres a kendő. Megvizsgálja a beteget. Hamarosan megtalálják a betegség okát. A fejbe idegen test került, amelyet el kell távolítani. Minden beteggel külön foglalkozik, s a maga módján gyógykezel gyermekeket is. Közben állandóan erős rizspálinkát iszik, amit nagy mennyiségben szállítanak ajándékba neki. Így megy ez reggelig. Ez a szuggesztív gyógymód többeknél beválik.

Ezzel a babonás pogány világgal szemben egyedül áll a misszionárius, aki nem varázsol, nem tesz csodát, csak a tiszta Evangéliumot hozza. Látszólag hiábavaló a munkája. Valóban a csodával határos és mégis megtörténik, hogy ezek a babonával telt emberek is hátat fordítanak annak, amiben eddig éltek, amiben bíztak, az Evangéliumért. Boldog tapasztalat, hogy tanui lehetünk Krisztusnak és megláthatjuk, miként hat Isten ereje ebben a sötét világban.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Aug. 1. Csel. 10:34-48. II. Kir. 2: 1-15. Milyen megható az Elizeus hűsége, amellyel urához ragaszkodik. Ezt a hűséget bizonyára az táplálja, hogy Elizeus meglátja földi urában és tanítójában a nagy menyeyei Mestert és Urat. Erzi, hogy Illésben ennek a Lelke lakik, s ő is ebből a Lélekből kíván magának ketős mértéket. S megkapja Illés prófétai palástját is, s vele a kért prófétai Lelket. S Isten Lelke megadja a tekintélyt annak, akiben lakozik: a próféták fiai meghajolnak az új nagy próféta előtt.

Aug. 2. Csel. 11:1-18. II. Kir. 4:1-17. Isten Lelkének munkája még külsőképen is hasonlóan nyilatkozik meg Elizeusban, mint Illésben. Őt is egy özvegyasszonyhoz vezet a Lélek, aki bajban van, s annak szintén az olaját szaporítja meg. S egy gyermekről is van szó, mint amannál, csak hogy itt már a gyermeknek születése is prófétai ígéret folytán következik be. Az Ur az egyik szolgája által elejtett fonalat nem bocsátja el, hanem másik szolgája kezébe adja, s még gazdagabban fonja ezt tovább. Látunk erre példát Isten országának a munkájában ma is. Ember sohasem pótolhatatlan, csak Isten Lelkének munkája ne legyen meggátolva.

Aug. 3. Csel. 11:19-30. Esaiás 62:6-12. Az Ur mindig állít őrizőket az Ő lelki országának falaira. Csak az a kérdés: hívek-e az őrizők? Kiáltanak-e éjjel-nappal az Urhoz, emlékeztetik-e Őt ígéreteire? Nem az Urnak van erre szüksége, Ő nem feledékeny, de munkatársak nélkül nem akarja elvégezni a munkát. A kovács sem dolgozik kalapács nélkül, az asztalos sem gyalú nélkül. Eszközökre van szükségük, s az Ur is ilyeneket keres az Ő gyermekeiben. Imádkozzanak, készítsék az útát a megtérendők számára, emeljék föl az evangélium zászlaját, s akkor megjelen az áldás, megjelen a nagy ébredés!

Aug. 4. Máté 9:35-38. Róm. 6:19-23. Márk 4:26-29. I. Tim. 6:6-12. A megszentelést épen úgy, mint az újjaszületést, Isten Lelke viszi rajtunk véghez. De valamivel nekünk is hozzá kell járulnunk: oda kell szánunk magunkat Istennek, hogy Ő véghez vihesse rajtunk a munkát. Ne higyük, hogy ez szabadságunknak a föloldozása. Nem voltunk mi azelőtt sem

szabadok, hanem szolgálói voltunk a bűnek. Most pedig szolgálói lehetünk az igazságnak és ez az igazi lelki szabadság.

Aug. 5. Zsolt. 27. II. Kir. 4:18-37. Megint megismétlődik az Illés példája: Elizeus is halottat támaszt föl. Az isteni erő erre csak neki adatik. Hiába küldi el előbb a szolgáját, Géházit. Annak az érintésére meg sem mozdul a gyermek. De mikor Elizeus borul reá teljes hittel, forró szeretettel, akkor föltámad. Isten ereje csak azok által munkálkodik, akiknek a szíve telve van hittel és szeretettel. Csak ezeket tudja fölhasználni lelkét ébresztésére, föltámasztására. Miért olyan kevés nálunk a lelki fölébredés? Mert Isten gyermekeiben is kevés a hit és szeretet.

Aug. 6. Zsid. 1. II. Kir. 5:1-14. Egy kis szolgálóleány is tehet valamit Isten országának ügyéért, ha hite van. Mert ennek a kislánynak a cselekedete Isten országát mozdította el. Náamának meg kellett keresnie és találnia az igaz Istent, de ezt csak úgy érthette el, ha eljut Elizeushoz, oda pedig a kis szolgáló szavai vezették el. Milyen kiszámíthatatlanok egyetlen, hitből és szeretetből fakadt szónak a következményei. Ha tudná ezt sok egyszerű lélek, talán bátrabban merne szólni, még egy nálánál sokkal előkelőbb, vagy tudósabb ember előtt is.

Aug. 7. Zsid. 2:1-8. II. Kir. 5:15-27. Imé, a nagy különbség a hívő és hitetlen ember között. A hívő ember még azt a jutalmat sem fogadja el, ami jogosan megilletné; ingyen akar szolgálni. A hitetlen ember pedig hazug módon is nyereséget akar harácsolni magának. De a hívő ember jutalma a megvilágosított szem, amellyel keresztüllát a bűn csalárságán, s a léleknek békessége. A hitetlen ember büntetése a teljes megfertőződés, a lelki halál. »Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk Jézus Krisztusban.« (Róm. 6:23.)

Aug. 8. Zsid. 2:9-18. II. Kir. 6:8-23. »Többen vannak, akik velünk vannak, mint akik övelők.« Milyen biztató szó ez, minden időben Isten gyermekei számára! Emberi szemeknek láthatólag sokkal többen vannak azok, akik nem szeretik és nem követik az Urat, s épen azért a hívők seregét is gyűlölik és üldözik. De láthatatlanul ott van

a hívők mellett Istennek meggyőzhetetlen serege. S maga az Ur áll a hadnak élén. A hitetlenek azt nem látják, zsemeik vakok az Isten dolgainak a meglátására, s mikor megnyílnak, akkor is azért nyílnak meg, hogy lássák, milyen veszedelmebe jutottak. Kegyelemre vannak utalva, s ha megbánják bűneiket, megnyerik.

Aug. 9. Zsid. 3:1-19. II. Kir. 6:24, 25; 7:1-20. A hitelenség kihívóan áll szembe az Isten kinyilatkoztatott beszédével, ezt látjuk ennek a főembernek a történetében. S mi a vége? A hitetlennek meg kell látnia nemcsak Isten kegyelmi ígéretének, amelyet ő kétségbe vont, a beteljesülését, hanem az őreá kimondott ítélet beteljesülését is. Mennyi drága ígéret van az Isten ígéjében azok számára, akik hisznek, de mennyi komoly figyelmeztetés is azoknak, akik makacsul megállanak a hitelenségben. Oh, bár sietnének az ilyenek megmenekülni az ítélet elől, amíg tart a kegyelmi idő!

Aug. 10. Zsid. 4:1-13. Jer. 13:16-29. Sokkal könnyebb dolog az embereknek a szája íze szerint beszélni, mert hiszen akkor elismerést és dicséretet nyerünk, mint úgy hirdetni nekik az Isten ígéjét, hogy meglássák bűneiket és megalázzák magokat. Isten pedig ily ígéhirdetést kíván. Az Ő beszéde nem arra való, hogy művészi formákba öntve, gyönyörködtessük vele a hallgatókat, hanem arra való, hogy fölébresszük a lelkiismeretet, s a bűnbánóknak rámutassunk a szabadulás útjára, a Krisztus keresztjére. Imádkozunk ilyen bátor, hűséges, Isten Lelkével megtelt ígéhirdetőkért!

Aug. 11. Máté 7:13-23. Róm. 8:12-17. Máté 12:46-50. Csel. 16:16-32. A mai újtestamentomi íge is azt mutatja, amit a tegnapi ótestamentomi, hogy Isten ígéje olyan, mint a sziklazúzó pöröly, amely keményen reásújt a hamis prófétákra, s kimondja az ítéletet a rossz gyümölcsöket hozó fákra, a bűn gyümölcsseit termő emberi életre. Nincs más menekvés, mint átmenni a szoros kapun, megtérni.

Aug. 12. Zsolt. 28. Jónás 1. Isten igazságos és irgalmas. Igazsága nem hunyhat szemet a bűn előtt, az engedetlenség bűnhődnie kell. De a büntetésben megnyílvánul az irgalmasság is. Nem elveszteni akarja Jónást, csak megfeddni, hogy jó útra térítse. S hogy ez a munkája nem hiábavaló, az

meglátszik abból, hogy Jónásban fölébred a büntudat, s ő maga kéri a büntetést. Milyen csodálatosak is Istennek útai! Gondolkozzunk előlött komolyan!

Aug. 13. Zsid. 4:14-5:10. Jónás 2. Jónás a hal gyomrában teljesen ösztetörök lelkileg. Bűnét és nyomorúságát a maga teljességében meglátja, de épen olyan teljes a bizalom is, amellyel az Urhoz fordul. Még nem menekült ki a fogságából, csak azt látja, hogy a tenger hullámaiból megmenekült, s már is hálát tud adni a szabadításért, s szíve mélyéből fogadást tesz az Urnak. S az Ur nem késik megadni a teljes szabadulást.

Aug. 14. Zsid. 5:11-6:8. Jónás 3. Most látjuk, hogy Isten miért akarta mindénáron, hogy Jónás Ninivébe menjen. Azért, mert látta, hogy a város lakósaínak szíve el van készülve a bűnbánatra, csak útmutató kell nekik, aki elvezesse őket a megalázkodás útjára. Isten mindig céltudatosan dolgozik; ahol el tudja készíteni a szíveket az Ige befogadására, oda küld is ígéhirdetőt. Csak engedelmesek legyenek a kiküldöttek, engedelmesebbek, mint Jónás!

Aug. 15. Zsid. 6:9-20. Jónás 4. Mennyivel nagyobb Isten irgalmassága az emberekénél! Az ember természetesebbnek találja azt, hogy a bűnös megbüntettessék, mint azt, hogy megtérjen és kegyelmet nyerjen. Oh, milyen jó, hogy Isten másként gondolkodik. Megtette a bűnösökért a legnagyobbat, amit megtehetett; Szent Fiát halálra adta értük, s megtesz ma is mindent, hogy ennek az értök hozott áldozatnak elfogadására bírja őket. Jónás lelkiülete van-e benned, vagy a Jézus-é?

Aug. 16. Zsid. 7:1-7; 22:28. II. Krón. 26:3-10; 16-21. Milyen világosan látjuk Uzziás példájából, hogy míg valaki Isten útján jár, addig áldás van az életén, de ha felfuvalkodik és vétkezik, akkor Isten haragja éri utól, s ha akkor sem alázta meg magát, úgy rajta marad lelkén a bűn bélpoklosága mindhalálig. Övj meg bennünket Urunk a felfuvalkodástól, tarts meg kicsinységben és alázatosságban.

Vargha Gyuláné.

